

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **EWA Libochovice, s.r.o.**, se sídlem Poděbradova 643, Libochovice, zast. JUDr. J. V., proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, za účasti osob zúčastněných na řízení I) Národní památkový ústav, se sídlem Valdštejnské náměstí 162/3, Praha 1, II) Město Libochovice, se sídlem náměstí 5. května 48, Libochovice, III) B. F., IV) J. L., V) L. L., proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 4. 2015, čj. 83405/2014-MZE-15111, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 5. 2018, čj. 15 A 87/2015-103,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobkyně **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení I) – V) **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 29. 8. 2014, čj. 1343/ZPZ/2013-19/A-82(ST-151.11), Krajský úřad Ústeckého kraje nařídil žalobkyni podle § 115 odst. 1 zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon) v souladu s § 129 odst. 1 písm. b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“)

odstranění stavby, a to nepovolené části jezového tělesa, které přesáhlo kótu 160,53 m n. m., což je cca 10 cm, měřeno od koruny jezu.

[2] V záhlaví citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl podané odvolání a rozhodnutí orgánu prvního stupně potvrdil.

[3] Žalobě proti napadenému rozhodnutí krajský soud vyhověl a napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud nepřisvědčil námitkám týkajícím se nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Krajský soud poukázal na samotné rozhodnutí o dodatečném povolení stavby, z něhož plynulo, že žalobkyně dokončila sanaci levé části jezu s vyrovnáním koruny na kótu 160,53 m n. m. podle požadavků pracovníků odborné společnosti Vodní díla – TBD a.s. Praha. Vodoprávní úřad v citovaném rozhodnutí současně stanovil podmínky pro sanaci pravé části jezu. Požadováno bylo srovnání koruny jezu (resp. přelivné hrany jezu) na kótu 160,53 m n. m. Krajský soud dále poukázal na rozhodnutí vodoprávního úřadu ze dne 7. 12. 2006, č. 2572/2006/OZP, kterým bylo povoleno užívání stavby vodního díla (jezu). V odůvodnění tohoto rozhodnutí vodoprávní úřad konstatoval, že stavba vodního díla byla provedena podle projektové dokumentace ověřené vodoprávním úřadem ve vodoprávním řízení a že byly dodrženy podmínky stanovené ve stavebním povolení. Krajský soud proto upozornil, že existují dvě pravomocná rozhodnutí, která konstatují soulad prováděné stavby s příslušnými podklady. V době zahájení řízení o odstranění stavby již nebylo možné obě uvedená pravomocná rozhodnutí napadnout opravnými prostředky, ani je podrobit přezkumné činnosti v rámci výkonu dozoru nadřízeného správního orgánu; byla proto nezměnitelná. Od této skutečnosti se odvíjela také presumpce jejich správnosti a zároveň jejich závaznosti pro správní orgány rozhodující v řízení o odstranění stavby. Krajský soud souhlasil s argumentací žalobkyně, že jediným logickým vysvětlením následně naměřené odlišné výšky oproti původnímu požadavku může být pouze chyba či nepřesnost původního měření zachyceného v písemnosti nazvané „*Zaměření a sanace jezu*“. Krajský soud na základě uvedeného shrnul, že zjištěný rozpor skutečné výšky koruny jezu s údajem v projektové dokumentaci je toliko rozporem formálním, vyvolaným chybou či nepřesností původního zaměření kóty koruny jezu u levého břehu před rekonstrukcí. Podmínka výšky koruny jezu stanovená v dodatečném stavebním povolení stavby byla dodržena, neboť koruna jezu byla vyrovnána na úroveň původní přepadové hrany jezu u levého břehu tak, jak předpokládala projektová dokumentace.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel namítal, že krajský soud posoudil otázku použití ustanovení § 129 odst. 1 stavebního zákona vadně, pokud podle něj nebyla v projednávané věci aplikace tohoto ustanovení možná s ohledem na vydané kolaudační rozhodnutí. Krajský soud se podle stěžovatele odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu; zmínil rozsudky ze dne 14. 5. 2008, čj. 3 As 11/2007-92, a ze dne 21. 7. 2010, čj. 3 Ans 11/2010-

pokračování

193. Kolaudační rozhodnutí v žádné své podobě dle stěžovatele nemohlo představovat překážku pro nařízení odstranění nepovolené části stavby. Výše uvedenou judikaturu stěžovatel citoval v odůvodnění svého rozhodnutí, krajský soud se však s touto námitkou vůbec nevypořádal a zatížil tak své rozhodnutí nepřezkoumatelností.

[6] Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem ani v tom, že pro vydání stavebního povolení na rekonstrukci jezu není důležité numerické vyjádření nadmořské výšky plánované přelivové hrany jezu. Naopak se jedná o zcela zásadní údaj, který je nezbytný pro posouzení záměru jako takového. Je proto zcela irelevantní, že vodoprávní úřad znal budoucí výšku jezu vyjádřenou relativně k jiným objektům v místě. Vodoprávní úřad pro dodatečné povolení stavby na jiné výšce, než 160,53 m n. m. neměl nezbytné podklady.

[7] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti souhlasila s odůvodněním napadeného rozsudku krajského soudu. Uvedla, že tvrzení ministerstva, podle kterého se krajský soud odchýlil od dosavadní rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu, je mylné. Nejvyšší správní soud v těchto rozhodnutích pouze konstatoval, že sama existence kolaudačního rozhodnutí nebrání v postupu stavebního úřadu v řízení o nařízení odstranění stavby. Krajský soud podle žalobkyně tyto závěry nijak nezpochybnil; pouze konstatoval, že stavba byla provedena dle dodatečného stavebního povolení, které stanovilo podmínky pro dokončení části stavby. Pravá část jezu měla být přitom zrekonstruována na stejnou výšku, jako byla již zcela dokončena levá část jezu, přičemž levá část nebyla již žádným způsobem upravována. Ubouráním pravé části jezu by se tato část dostala pod úroveň levé části jezu (tedy i pod původní výšku přelivné hrany jezu) a tedy i do rozporu s vydaným stavebním povolením. Stěžovatel nepochybně uznal, že nepřesnost nivelizačního bodu vznikla při jeho přenosu ještě před zahájením stavební činnosti (v roce 2004), stále však setrval na nesmyslném tvrzení, že došlo k nepovolenému navýšení stavby; jen proto bylo nutné podle stěžovatele nepovolenou stavbu odstranit.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[8] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Nejvyšší správní soud ze správního spisu ověřil, že Městský úřad Lovosice, odbor životního prostředí, v rozhodnutí ze dne 1. 11. 2005, čj. 2572/05/ŽP, podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) dodatečně povolil stavbu vodního díla „*Rekonstrukce jezu*“. V dodatečném povolení stavby stanovil správní orgán řadu podmínek pro dokončení stavby; mimo jiné stanovil podmínky pro opravu pravé části jezu, která měla být zajištěna dle podmínek uvedených v Odborném posudku současného technického stavu jezu, který zpracovala společnost Vodní díla – TBD a.s. Praha. Navýšení nivelety přelivné hrany pravé části jezu bylo

podmíněno splněním uvedených podmínek. Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně zahájila provádění předmětné stavby bez stavebního povolení a již zcela dokončila sanaci levé části jezu s vyrovnáním koruny jezu na kótu 160,53 m n. m. dle požadavků pracovníků společnosti Vodní díla – TBD a.s. Praha. Sanace pravé části břehu měla proběhnout dle podmínek uvedeného rozhodnutí.

[11] Dne 2. 7. 2012 zahájil Městský úřad Lovosice řízení ve věci odstranění stavby „Jez Libochovice – rekonstrukce pevného jezu na Ohři“. Tato stavba byla podle něj postavena v rozporu se schválenou projektovou dokumentací a stavebním povolením. Správní orgán uvedl, že jednou ze stanovených podmínek bylo vyrovnání nivelety přelivné hrany uváděné jednotnou kótou 160,53 m n. m. Na základě podnětů nechal správní orgán zpracovat nové geodetické zaměření nadmořské výšky přelivné hrany jezu. Zaměření potvrdilo domněnky o navýšení přelivné hrany jezu oproti stavbě ve stavebním řízení povolené a zkolaudované. Pravý břeh byl zaměřen v nadmořské výšce 160,620 m n. m. a levý břeh ve výšce 160,645 m n. m.

[12] Usnesením ze dne 9. 5. 2013, čj. 1343/ZPZ/2013/ST-151.2, krajský úřad Ústeckého kraje rozhodl o převzetí věci odstranění stavby, neboť Městský úřad Lovosice byl ve věci nečinný. Krajský úřad v protokolu o jednání ze dne 20. 3. 2014 konstatoval, že stavební i kolaudační řízení stavby rekonstrukce jezu bylo zatíženo vadami, procesními chybami i projektem založeným na chybném měření. Ve spise chyběly některé zásadní doklady (zejména geodetické zaměření koruny jezu po dokončení rekonstrukce). Krajský úřad dále uvedl, že předmětem řízení je odstranění nepovolené části stavby, tedy části jezového tělesa o výšce přibližně 10 cm (měřeno od koruny jezu). V rámci odstranění této části jezu mělo být jezové těleso stavebně upraveno na kótu 160,53 m n. m.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti. Žádnou z vad zakládající nepřezkoumatelnost ve smyslu judikaturou Nejvyššího správního soudu vytýčených požadavků (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publikováno ve Sb. NSS č. 7/2004, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2004, ze dne 18. 10. 2005, čj. 1 Afs 135/2004-73, publikováno ve Sb. NSS č. 3/2006, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, čj. 4 Azs 27/2004-74) naříkaný rozsudek netrpí. Krajský soud srozumitelným a přezkoumatelným způsobem uvedl, proč považoval za nutné obě rozhodnutí správních orgánů zrušit. Krajský soud nevybočil z rozhodovací praxe ani ve vztahu ke stěžovatelem citovaným rozhodnutím zdejšího soudu; blíže se posouzení této otázky bude věnovat Nejvyšší správní soud v následujících odstavcích. Námitka nepřezkoumatelnosti není pro uvedené důvodná.

[14] Jak je uvedeno již výše, namítal stěžovatel, že se krajský soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu; vydané kolaudační rozhodnutí podle něj nepředstavovalo překážku pro nařízení odstranění nepovolené části stavby.

[15] Nejvyšší správní soud nepovažuje tuto námitku stěžovatele za relevantní pro posouzení projednávané věci. Ze stěžovatelem citovaných rozhodnutí Nejvyššího správního soudu plyne, že sama existence kolaudačního rozhodnutí nebrání postupu stavebního úřadu v řízení o nařízení odstranění stavby. Krajský soud tyto závěry žádným

pokračování

způsobem nespороval. Posuzoval pouze to, zda byly naplněny podmínky pro nařízení odstranění stavby; dospěl přitom k závěru, že tyto podmínky splněny nebyly. Žalobkyně při rekonstrukci jezu postupovala podle vydaného dodatečného stavebního povolení, které stanovilo, že při rekonstrukci jezu bude zachována výška jeho koruny při levém břehu. Dodatečné povolení přitom potvrdilo soulad stavby (levá část jezu) se stanovenými podmínkami zahrnujícími také výšku koruny jezu 160,53 m n. m. Tato výška naměřená při levém okraji jezu přitom nebyla později měněna a žalobkyně dokončila sanaci pravé strany jezu ve výšce stejné. Žalobkyně tedy postupovala podle podmínek uvedených v dodatečném stavebním povolení. Zároveň postupovala podle podmínek uvedených v projektové dokumentaci, která předpokládala, že bude zachována původní výška koruny jezu zaměřená při levém okraji břehu v roce 2004. Žalobkyně tedy nemohla postupovat jinak, než dokončit rekonstrukci pravé části jezu ve stejné výšce, jako byla dokončena část levá. Později naměřená výšková nepřesnost nemůže jít žalobkyni k tíži. Krajský soud proto postupoval správně, pokud zrušil rozhodnutí správních orgánů.

[16] Pro shora uvedené není důvodná ani druhá námitka stěžovatele. Počítala-li projektová dokumentace s tím, že bude zachována původní výška koruny jezu naměřená při levém okraji jezu (ve výšce 160,53 m n. m.), pak tento číselný údaj nemohl ovlivnit dokončení rekonstrukce jezu. Žalobkyně mohla v projednávané věci postupovat buď dokončením rekonstrukce jezu ve stávající výšce levé strany jezu, což také učinila, nebo mohla provést nové zaměření a pak by mohla pravý okraj dokončit ve výšce 160,53 m n. m. Takový postup by však byl zcela nelogický, neboť by rozdíl ve výškách mezi levou (již dokončenou částí jezu) a pravou částí jezu činil cca 10 cm. Se stěžovatelem lze souhlasit v tom, že numerické vyjádření nadmořské výšky přelivové hrany jezu je zásadním údajem pro jeho začlenění do profilu celého vodního toku; je-li však stavební řízení ve vztahu k sanaci jezu zatíženo od počátku procesními chybami i projektem založeným na nesprávných údajích, jak ostatně konstatoval sám žalovaný, pak ani toto numerické vyjádření nemůže ovlivnit výsledek řízení. Původně zaměřený údaj proto v projednávané věci nemohl na výsledku nic změnit.

IV.

Závěr a náklady řízení

[17] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[19] Žalobkyně byla v řízení před Nejvyšším správním soudem zastoupena obecným zmocněncem. Obecnému zmocněnci jakožto zástupci mohou být vyplaceny hotové výdaje, které spadají mezi náklady řízení (§ 57 odst. 1 s. ř. s., § 137 odst. 2 o. s. ř.). Ze spisu však není patrné, že by hotové výdaje obecnému zmocněnci žalobkyně vznikly a obecný zmocněnec ani nic takového nedoložil. Nejvyšší správní soud proto žalobkyni náhradu nákladů nepřiznal.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení v případě osob zúčastněných na řízení I) – V) se opírá o § 60 odst. 5, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Nejvyšší správní soud v dané věci osobám zúčastněným na řízení žádné povinnosti neuložil. Osoby zúčastněné na řízení I) – V) proto nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 3. července 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu